

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci
žalobce: **R. H.**

zastoupený JUDr. Petrem Stoklasem, advokátem se sídlem 702 00
Ostrava – Moravská Ostrava, Masná 1324/1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020 č. j. MSK 40683/2020, sp. zn.
DSH/9624/2020/War, o dopravním přestupku

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 21. 4. 2020 č. j. MSK 40683/2020, sp. zn. DSH/9624/2020/War žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 10. 2. 2020, sp. zn. S-SMO/599927/19/DSČ, č. j. SMO/084871/20/DSČ/Mich. Tímto rozhodnutím byl

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobce uznán vinným, že dne 12. 10. 2019 kolem 12:40 hodin řídil v Ostravě – Slezské Ostravě po ulici Hladnovské u domu č. 63, ve směru jízdy k ulici Michálkovické, jízdní soupravu složenou z motorového vozidla tovární značky Seat RZ: X s přívěsným vozíkem tovární značky Rydwan RZ: X, přestože neměl být držitelem příslušného řidičského oprávnění. Tímto jednáním měl žalobce porušit ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) a naplnit tak z nedbalosti skutkovou podstatu přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byl žalobci podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložen správní trest pokuta ve výši 26 000 Kč a podle ust. § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona správní trest zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tímtež rozhodnutím byl žalobce zavázán nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce podal prostřednictvím svého právního zástupce proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu. V části žaloby A. nazvané „Nebyl naplněn materiální znak přestupku“ vytýkal správnímu orgánu I. stupně, že zhodnotil a odůvodnil naplnění materiální stránky přestupku pouze na obecné úrovni, přičemž žalovaný nesprávně tento postup vyhodnotil. Žalobce považuje za podstatné to, že i když jím řízená jízdní souprava přesahovala nejvyšší povolenou hmotnost 3,5 t, tak „učinila pouze o málo a společenská škodlivost takového činu je velmi malá a jako přestupek ji postihovat nelze“. Poukázal na to, že přívěsný vozík i vozidlo byli zcela prázdné a nemohli dosahovat hodnoty 3,5 t, ani se k této hodnotě přiblížit. Faktickou hmotnost jízdní soupravy správní orgán nezjišťoval. Žalobce namítal, že jízda byla uskutečněna v sobotu, tedy v den, kdy je doprava ve městě naopak klidnější oproti pracovním dnům a že se navíc jedná o rovnou silnici, dvouproudovou. Podle ustálené judikatury mělo být také přihlédnuto k tomu, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil z nevědomé nedbalosti, což správní orgán nepromítl do zhodnocení materiální stránky přestupku ani do odůvodnění výše uloženého správního trestu za tento přestupek. V části B. žaloby nazvané „Popis skutku ve výrokové části rozhodnutí je neurčitý“ žalobce namítal, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně není konkrétní, co se týče nejvyšší povolené hmotnosti jízdní soupravy ani skutečnosti, jaká byla hmotnost jízdní soupravy v případě žalobce a jaké řidičské oprávnění žalobce měl. Výroková část rozhodnutí neobsahuje konkrétně ust. § 80a odst. f) bod 3. zákona o silničním provozu. V části C. nazvané „Rozhodná je okamžitá hmotnost jízdní soupravy“ zpochybnil žalobce naplnění všech znaků skutkové podstaty vytýkaného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť podle něj měla být zkoumána nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy jako faktická; tato jízdní souprava však policisty nebyla vzata „na váhu“. V závěrečné části žaloby označené pod písmenem D. namítal žalobce nepřiměřenou přísnost výše uloženého správního trestu. Žalovaný v rámci přezkoumání tohoto trestu a jeho výše nezohlednil, že žalobce spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti a znovu poukázal na to, že jízdní soupravu řídil v sobotu za klidnějšího provozu na rovné, nefrekventované dvouproudové silnici, nikoliv přímo v centru krajského města. Jeho jízdní souprava měla nízkou faktickou hmotnost. Pokud žalovaný označil žalobce za osobu, která má v kartě řidiče 18 záznamů, měly oba správní orgány zohlednit, že poslední záznam v této kartě je z roku 2015 a že půjde zřejmě o přestupky staršího data a správní orgán ani nezmiňuje, o jak závažné přestupky šlo. Žalobce by proto neměl být považován za osobu opakovaně se dopouštějící páchání

přestupku, jak uvedl žalovaný. S ohledem na výše uvedené je namístě uložit mu pokutu v nižší částce, než je zákonem stanovená dolní hranici sazby pokuty. Žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2020 č. j. MSK 40683/2020, sp. zn. DSH/9624/2020/War, připojeným správním spisem téže spisové značky a připojeným správním spisem Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností sp. zn. S-SMO/599927/19/DSC a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - z úředního záznamu policie ČR, Městského ředitelství policie Ostrava, oddělení hlídkové služby, že dne 12. 10. 2019 ve 12:40 hod. byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou, kdy jel vozidlem Seat Toledo RZ X o celkové hmotnosti 1 775 kg, za který bylo připojeno přípojně vozidlo – nákladní vozík typ přívěsu za nákladní automobil tovární značky Rydwan Euro o užitné hmotnosti 1 330 kg (celková hmotnost 2 000 kg). Na nákladním přívěsu bylo umístěno 6 ks prázdných plastových přepravních boxů. Tímto vozidlem jel žalobce po ulici Hladnovské ve Slezské Ostravě ve směru k ulici Michálkovické. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění pro skupiny AM, B1 a B, přičemž není držitelem řidičského oprávnění pro skupinu B + E, která je potřebná pro řízení uvedené jízdní soupravy. Žalobce po poučení zasahujícími policisty uvedl, že měl za to, že předmětný vozík může řídit, jelikož celková váha soupravy nepřekročila 3 500 kg a tudíž nepotřebuje řidičské oprávnění pro skupinu B + E a pro řízení této soupravy mu postačuje řidičské oprávnění skupiny B. Dále uvedl, že na vozíku převáží pouze prázdné plastové boxy o minimální hmotnosti. K tomuto úřednímu záznamu byla připojena fotodokumentace předmětné jízdní soupravy a žalobci byla další jízda s touto soupravou zakázána;
 - dne 12. 10. 2019 bylo na místě kontroly sepsáno oznámení o přestupku, k němuž se žalobce vyjádřil stejným způsobem, jak uvedeno v úředním záznamu;
 - z výpisu z evidenční karty řidiče, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění pro skupinu vozidel AM, B1 a B. V kartě řidiče je uvedeno, že žalobce má celkem 18 záznamů v seznamu přestupků od roku 2003 do roku 2015. Poslední záznam je o uložení trestu obecně prospěšných prací a zákazu činnosti – zákazu řízení motorových vozidel pro všechny skupiny Okresním soudem v Ostravě na dobu 36 měsíců, kdy rozhodnutí o tom nabylo právní moci 9. 7. 2015. Rozhodnutím téhož soudu, které nabylo právní moci 19. 4. 2018, bylo podmíněně upuštěno od zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel s uloženou podmínkou do 19. 4. 2022;
 - dne 16. 12. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz ve věci přestupku žalobce, proti němuž žalobce podal odpor podáním ze dne 20. 12. 2019;

– dne 3. 2. 2020 bylo uskutečněno ústní jednání o přestupku žalobce před správním orgánem I. stupně. Při něm byl jako svědek vyslechnut zasahující policista D. P., který popsal kontrolu žalobce provedenou dne 12. 10. 2019, při které žalobce předložil požadované doklady, tj. řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Žalobce byl při této kontrole poučen, že není držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, a svědek sepsal proto oznámení o přestupku, na němž žalobce uvedl své vyjádření a podepsal jej. Žalobci na to zakázali další jízdu a na místě byla pořízena fotodokumentace. Dále byl při jednání vyslechnut svědek P. G., který byl rovněž členem motohlídky dne 12. 10. 2019 a který obdobným způsobem popsal průběh kontroly vozidla žalobce. I tento svědek potvrdil, že žalobce neměl příslušné řidičské oprávnění skupiny E, aby mohl řídit přívěs nad 750 kg. Poté svědek nafotil vozík i vozidlo včetně RZ na služebním telefonu a jeho kolega vypsál oznámení o přestupku, na němž se žalobce vyjádřil a toto oznámení podepsal. Poté byla žalobci zakázána další jízda se soupravou;

– dne 10. 2. 2020 vydal odbor dopravně správních činností Magistrátu města Ostravy rozhodnutí o přestupku žalobce, proti němuž podal odvolání jeho právní zástupce, doplněné podáním ze dne 5. 3. 2020. O tomto odvolání, jak již bylo shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

6. Krajský soud připomíná, že napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s dispoziční zásadou vyjádřenou v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., tedy v mezích uplatněných žalobních bodů. První žalobní námitkou žalobce bylo to, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, resp. že hodnocení tohoto znaku vytýkaného přestupku žalobce ze strany správních orgánů bylo provedeno pouze obecně a nebylo přihlédnuto k jednotlivým kritériím hodnocení materiální stránky přestupku. Dle názoru krajského soudu je přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona není držitelem příslušného řidičského oprávnění, je velmi závažným jednáním, kterým byl ohrožen zájem společnosti chráněný zákonem, a to bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. V projednávané věci nebylo sporu o tom, že žalobce řídil jízdní soupravu, pro kterou neměl řidičské oprávnění, tedy výcvikem v autoškolě nezískal potřebné dovednosti k ovládání motorového vozidla s připojeným vozidlem daných parametrů. Žalobce řídil předmětnou soupravu jako celek, přičemž z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že tato souprava má podstatně jiné jízdní vlastnosti, než samostatné motorové vozidlo, a to nejen při brzdění, ale při odbočování, vyhýbání se překážkám apod., vyžaduje jiný způsob ovládání, jiné reakce řidiče v kolizních situacích, a proto je také pro řízení takové jízdní soupravy zákonem vyžadováno řidičské oprávnění jiné skupiny. Poukázání žalobce na to, že jím řízení souprava přesahovala jen málo povolenou hmotnost 3,5 t, v důsledku společenská nebezpečnost jeho činu je velmi malá a nepostižitelná jako přestupek, je dle názoru krajského soudu zcela nedůvodné. Rozhodující totiž je, že vozidlo žalobce má největší povolenou hmotnost 1 775 kg a přípojně vozidlo 2 000 kg, celkem 3 775 kg, v důsledku čehož je pro řízení takové soupravy nutné řidičské oprávnění skupiny B + E, které žalobce neměl. V důsledku toho žalobce porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a je zcela nepodstatné, jaká byla skutečná hmotnost této soupravy (viz odůvodnění dále). Žalobcem namítané okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, tedy že sobota je den, kdy je doprava ve městě klidnější oproti dnům pracovním a že se jedná o rovnou silnici dvouproudovou, rozhodně nelze považovat za okolnosti, které

vylučují naplnění materiální stránky vytýkaného přestupku, včetně toho, že tento přestupek byl spáchán v nevědomé nedbalosti. K části žaloby týkající se hodnocení materiální stránky přestupku, ve které je uvedeno, že „žalobce v rámci odvolání namítl i skutečnost, že správní orgán I. stupně porušil zásadu dvojího přičítání, která je projevem zásady *nebis in idem*“, musí krajský soud konstatovat, že je poněkud nesrozumitelná a v důsledku toho i nepřezkoumatelná.

7. V další části žaloby napadl žalobce „výrokovou část rozhodnutí“, čímž nepochybně mínil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle jeho názoru tato výroková část rozhodnutí není dostatečně určitá. S touto žalobní námitkou krajský soud souhlasit rovněž nemůže, neboť ve výroku rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností ze dne 10. 2. 2020 je zcela určitě a nezaměnitelně uvedeno protiprávní jednání žalobce, jehož se dopustil, je v něm uvedena doba a místo, kde se tohoto přestupku dopustil, zcela konkrétním způsobem je uvedena jízdní souprava, kterou žalobce řídil, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Ve shodě s žalovaným tedy krajský soud konstatuje, že ve výroku tohoto rozhodnutí je nezaměnitelně uvedeno místo, čas i specifikace přestupku takovým způsobem, aby přestupek nemohl být zaměnitelný s jiným skutkem a že odpovídá ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád i ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Nezbytnou náležitostí výroku správního rozhodnutí rozhodně není uvedení nejvyšší povolené hmotnosti jízdní soupravy, resp. skutečné hmotnosti této soupravy ani uvedení řidičského oprávnění, kterým disponuje žalobce.
8. Žalobce namítal, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 125 c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Podle něj nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy měla být zkoumána jako faktická – okamžitá hmotnost, která však v tomto případě zjištěna nebyla. S tímto názorem žalobce nelze souhlasit se zřetelem k ust. § 80a odst. 1 písm. f) a § 81 zákona o silničním provozu, z nichž vyplývá, že rozhodující pro zařazení vozidla (jízdní soupravy) do skupiny vozidel je největší povolená hmotnost, nikoliv tedy hmotnost faktická. Tento závěr obsahuje i žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 179/2017-48 ze dne 12. 10. 2017 na str. 7 napadeného rozhodnutí.
9. Závěrem žalobce namítal, že uložený správní trest považuje za zjevně nepřiměřený okolnostem případu a požadoval, aby soud tento trest zmírnil, nebo aby od něj ve smyslu ust. § 65 odst. 3 soudního řádu správního bylo upuštěno. Žalovaný nezohlednil to, že spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti, že řídil jízdní soupravu v sobotu za klidného provozu, na rovné nefrekventované dvouproudé silnici, nikoliv přímo v centru a že jízdní souprava měla nízkou faktickou hmotnost. K tomu, že žalovaný uvedl, že má v kartě řidiče 18 záznamů, namítal, že poslední záznam v této kartě je z roku 2015, půjde tedy zřejmě o přestupky staršího data, přičemž žalovaný se nezmiňuje, o jak závažné přestupky šlo. Podle jeho názoru je proto namístě uložit mu pokutu nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o provozu na pozemních komunikacích se žalobce dopustil přestupku tím, že jako fyzická osoba v provozu na pozemní komunikaci řídil motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 26 000 Kč podle odst. 5 téhož ustanovení, dle něhož bylo možno pokutu uložit od 25 000 Kč do 50 000 Kč. Podle odst. 9 věty druhé téhož ustanovení od uložení této pokuty nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Mimořádné

snížení výměry pokuty umožňuje ust. § 44 zákona o přestupcích. S ohledem na důvody nesouhlasu žalobce s uloženou pokutou by přicházela v úvahu možnost uložení pokuty v nižší částce pod dolní hranici sazby pokuty, jestliže by vzhledem k okolnostem případu a k jeho osobě bylo důvodné očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout anebo že by pokuta jemu uložená v rámci stanovené dolní hranice sazby byla vzhledem k jeho poměrům nepřiměřeně přísná. Žalobce v žalobě poukázal na to, že poslední záznam v kartě řidiče je z roku 2015, že jde o přestupky staršího data, a proto by neměl být považován za osobu opakovaně se dopouštějící páčání přestupku. Nicméně v kartě řidiče má těchto záznamů celkem 18, přičemž v případě posledních dvou záznamů se jedná o opatření uložené za trestnou činnost Okresním soudem Ostrava a bezprostředně předtím o rozhodnutí Magistrátu města Ostravy o správním trestu za odmítnutí vyšetření k zjištění, zda byl ovlivněn alkoholem při řízení motorového vozidla. V těchto posledních případech byl žalobci uložen zákaz řízení motorových vozidel od 15. 7. 2014 do 28. 4. 2015 (12 měsíců), od 20. 9. 2014 do 20. 9. 2016 (24 měsíců) a v posledním případě od 9. 7. 2015 do 19. 4. 2018 (36 měsíců). Od zbytku posledního trestu zákazu řízení motorových vozidel, jak již bylo shora uvedeno, bylo upuštěno s podmínkou do 19. 4. 2020. Za této situace ve shodě s žalovaným musí krajský soud konstatovat, že uložení správního trestu pokuty pod dolní hranici dle § 44 zákona o přestupcích v případě žalobce nepřichází v úvahu a že i tato žalobní námitka je nedůvodná.

10. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
11. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 04.03.2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce